

Concurs de admitere în magistratură
2022 - 2023

PROCES-VERBAL

de motivare a soluțiilor pronunțate pentru contestațiile la barem formulate în legătură
cu proba scrisă (proba a 2-a) de verificare a cunoștințelor juridice teoretice și practice

13 februarie 2023

Materia: **Drept penal și drept procesual penal**
Data susținerii probei: **05 februarie 2023**

Prezentul proces-verbal a fost întocmit de subcomisia de soluționare a contestațiilor împotriva baremului stabilit pentru cele două probe scrise de verificare a cunoștințelor juridice, cu privire la contestațiile formulate de candidați, în baza art. 23 alin. (4), coroborat cu art. 20 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului de admitere în magistratură, contestații referitoare la baremul stabilit pentru disciplina Drept penal și Drept procesual penal.

Au fost formulate contestații la barem de către 27 de candidați, 14 la disciplina Drept penal, iar 13 la disciplina Drept procesual penal.

I. Cu privire la contestațiile formulate în legătură cu Subiectul I:

10 candidați au formulat contestații cu privire la baremul aferent acestui subiect.
Contestațiile au fost respinse.

Un candidat a formulat contestație susținând, în esență, că baremul publicat nu acordă punctajul pentru o serie de alte asemănări și deosebiri între amnistia postcondamnatorie și reabilitarea judecătorească.

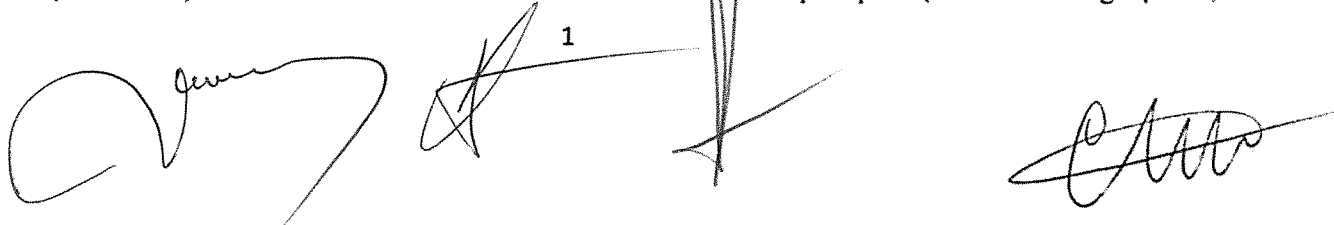
Astfel, a susținut că amnistia postcondamnatorie poate fi inclusă în categoria cauzelor care înlătură executarea pedepsei, spre deosebire de reabilitarea judecătorească care este o cauză ce înlătură consecințele condamnării, apreciind că nu se impune a încadra amnistia postcondamnatorie, din punct de vedere al naturii, în cauzele care înlătură răspunderea penală, raționament prezentat și de alți doi candidați.

Comisia apreciază că solicitările sunt neîntemeiate având în vedere că instituția amnistiei a fost inclusă în cadrul cauzelor generale care înlătură răspunderea penală, fiind reglementată în Titlul VII din Codul Penal alături de prescripția răspunderii penale, lipsa plângerii prealabile, retragerea plângerii prealabile și împăcarea părților.

Într-adevăr, potrivit art. 152 alin. (1) teza a II-a C.pen., dacă intervine după condamnare, amnistia postcondamnatorie înlătură și executarea pedepsei pronunțate, precum și celelalte consecințe ale condamnării, aspect care nu are drept consecință includerea instituției, din punct de vedere al naturii juridice, în cauzele de înlăturare a executării pedepsei.

Există așadar o delimitare firească între amnistia postcondamnatorie (cauză care înlătură răspunderea penală) și instituția reabilitării (cauză care înlătură consecințele condamnării) ce reiese chiar din modul în care Codul Penal grupează cauzele exclusive de răspundere penală într-un titlu separat (Titlul VII) de cele care înlătură sau modifică executarea pedepsei (Titlul VIII – grațierea,

1



prescripția executării pedepsei), precum și de cele care înlătură consecințele condamnării (Titlul IX – reabilitarea de drept și judecătorească).

În doctrină, răspunderea penală este definită ca fiind „obligația de a suporta și executa o pedeapsă și dreptul corelativ al statului de a aplica o astfel de pedeapsă ca urmare a comiterii unei infracțiuni și de a obliga prin constrângere pe infractor să execute o astfel de pedeapsă” (Dan Oancea, *Tratat de drept penal. Partea generală*, Editura All, București, 1994, p. 265.; C. Bulai, *Manual de drept penal, Partea generală*, Editura All, București, 1997, p. 311; C. Mitrache, *Drept penal român. Partea generală*, Casa de editură și presă „Șansa” S.R.L., București, 1995, p. 254.)

Așadar, înlăturarea executării pedepsei constituie o consecință a lipsei răspunderii penale ca urmare a intrării în vigoare a unui act de dispoziție a puterii publice care, pentru rațiuni de ordin politic și social, renunță la prerogativa tragerii la răspundere penală a persoanei care a săvârșit o infracțiune.

Totodată, verificarea însușirii de către candidați a efectului produs de amnistia postcondamnatorie, acela de a înlătura executarea pedepsei, a fost punctată distinct în barem, motiv pentru care contestațiile sunt neîntemeiate.

De asemenea, candidatul susține că există o diferență în sensul în care amnistia intervine de drept, pe când cererea de reabilitare judecătorească poate fi admisă sau respinsă.

Comisia de soluționare a contestațiilor apreciază că se încearcă a se diferenția cele două instituții în raport de natura hotărârii judecătorești pronunțate de instanță în cele două situații, care poate avea fie un rol constatator, în cazul amnistiei postcondamnatorii, fie unul constitutiv, în materia reabilitării judecătorești.

Comisia de soluționare a contestațiilor constată că baremul a notat corespunzător cele două diferențe când au fost precizate deosebirile dintre cele două instituții din punct de vedere al condițiilor în care intervin, în raport de conduita persoanei condamnate, în sensul în care incidența amnistiei postcondamnatorii, spre deosebire de cea a reabilitării judecătorești, nu este condiționată de o analiză a comportamentului persoanei condamnate.

În continuare, susține candidatul că, spre deosebire de reabilitarea judecătorească, instituția amnistiei postcondamnatorii nu este condiționată de natura sau de limitele pedepsei, pe când reabilitarea judecătorească nu poate fi incidentă în cazul în care pedeapsa principală constă într-o amendă penală, când cuantumul pedepsei închisorii este de doi ani sau mai mică ori atunci când executarea acesteia a fost suspendată sub supraveghere.

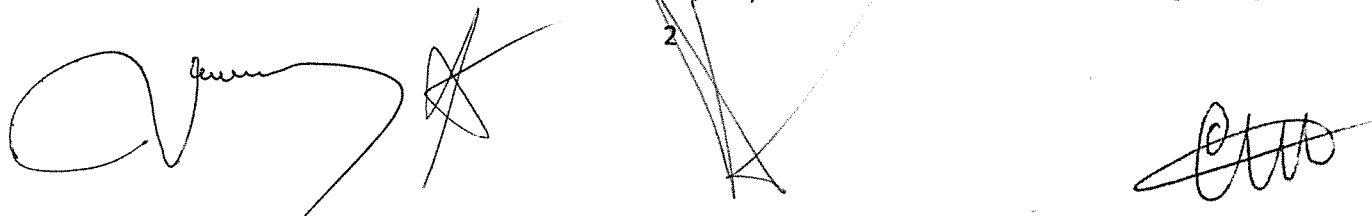
Susținerea este neîntemeiată întrucât amnistia postcondamnatorie, folosind criteriul ariei de incidență, poate să fie generală (indiferent de natura, gravitatea sau sediul normativ al infracțiunilor) sau specială, când se acordă numai pentru anumite infracțiuni.

Așadar, raționamentul candidatului este unul incorect întrucât legea de amnistie poate să privească infracțiuni determinabile prin limita maximă a pedepsei avută în vedere de legiuitor în momentul incriminării, existând o astfel de posibilitate obiectivă (Decretul - Lege nr. 3 din 4 ianuarie 1990 privind amnistierea unor infracțiuni și grațierea unor pedepse publicat în Monitorul Oficial nr. 2 din 5 ianuarie 1990).

Totodată, în mod eronat a apreciat candidatul că reabilitarea judecătorească nu este incidentă în situația în care pedeapsa principală constă în amendă penală, în închisoare al cărei cuantum este de cel mult doi ani ori în cazul pedepsei închisorii a cărei executare a fost individualizată prin recurgerea la suspendarea sub supraveghere, nefiind avut în vedere caracterul personal și indivizibil al reabilitării ce își găsește aplicabilitate în situația condamnărilor succesive, fiind necesar a fi diferențiate mai multe ipoteze.

Astfel, în cazul în care fiecare dintre infracțiunile pentru care s-au pronunțat condamnări succesive a fost comisă după împlinirea termenului de 3 ani, după ce a operat reabilitarea de drept pentru condamnarea precedentă, condamnatul va fi considerat reabilitat de drept de atâtea ori câte condamnări a suferit, însă în situația în care fiecare dintre infracțiunile pentru care s-au pronunțat condamnări succesive a fost comisă astfel încât săvârșirea fiecăreia dintre ele a întrerupt curgerea

2



termenului de 3 ani de la executarea condamnării precedente, nu poate fi solicitată decât reabilitarea judecătorească.

De asemenea, reabilitarea judecătorească este incidentă și în situația în care unele dintre condamnări pentru infracțiunile succesive care întrerup termenul de reabilitare de drept sunt susceptibile de reabilitare de drept și altele de reabilitare judecătorească.

Soluția doctrinară a fost expusă și în jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție care a stabilit că, în cazul mai multor condamnări succesive, condamnatul nu poate fi reabilitat decât pe cale judecătorească pentru toate condamnările, chiar dacă, privită izolat, pentru una dintre ele ar fi îndeplinite condițiile reabilitării de drept (Decizia nr. 3/2009 a Secțiilor Unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție publicată în M. Oficial nr. 393 din 10 iunie 2009).

Pentru aceleași motive, este neîntemeiată și susținerea unui alt candidat care a afirmat că reabilitarea judecătorească nu este posibilă în cazul persoanelor juridice.

Comisia de soluționare a contestațiilor constată că același argument a fost expus de alți 3 candidați, însă, având în vedere considerentele prezentate anterior, nu le va analiza separat.

O altă diferență identificată de candidat ar fi aceea că amnistia produce efecte mai restrânse, reabilitarea presupunând ștergerea faptelor din cazier.

Comisia constată că a fost punctată în barem împrejurarea că reabilitarea judecătorească produce efecte mai extinse în raport cu amnistia postcondamnatorie motiv pentru care solicitarea este neîntemeiată.

În ceea ce privește susținerea în sensul că notările privind infracțiunile pentru care a intervenit reabilitarea judecătorească sunt scoase din evidența înscrierilor din cazierul judiciar, spre deosebire de cele privind faptele amnistiate postcondamnatoriu, comisia reține, pe de o parte, că aceste afirmații sunt neîntemeiate câtă vreme ambele instituții produc același efect iar, pe de altă parte, consecința ștergerii notărilor din evidențele cazierului judiciar este reglementată de Legea nr. 290 din 24 iunie 2004 privind cazierul judiciar, act normativ ce nu este inclus în tematica și bibliografia examenului de admitere în magistratură.

În mod neîntemeiat a susținut candidatul că nu a fost punctată împrejurarea că amnistia postcondamnatorie este consecința unui act de clemență al statului, în timp ce reabilitarea judecătorească este consecința pronunțării unei hotărâri judecătorești, Comisia de soluționare a contestațiilor apreciind că distincția este menționată în barem în cadrul deosebirilor ce rezultă din izvorul celor două instituții.

O altă solicitare a candidatului, formulată și de alt candidat, este aceea de a fi punctată distincția dintre cele două instituții constând în aceea că amnistia postcondamnatorie poate interveni și în cazul faptelor penale săvârșite de minori, în timp ce reabilitarea judecătorească este aplicabilă doar persoanei fizice majore.

Contestațiile sunt neîntemeiate, întrucât candidații nu folosesc în raționamentul expus niciun criteriu de diferențiere, iar împrejurarea că amnistia postcondamnatorie produce efecte și asupra măsurilor educative a fost de asemenea punctată corespunzător în barem.

În același timp, este neîntemeiată și solicitarea de a considera o diferență între cele două instituții de drept penal împrejurarea că amnistia postcondamnatorie, spre deosebire de reabilitarea judecătorească, nu este condiționată de trecerea unei perioade de timp. Or, candidatul solicită de fapt acordarea unui punctaj suplimentar celui cuprins în barem pentru menționarea condițiilor în care intervin cele două instituții.

În final, consideră că amnistia postcondamnatorie produce efecte de la data intrării în vigoare a legii organice, în timp ce reabilitarea judecătorească de la data rămânerii definitive a hotărârii instanței și, pe cale de consecință, este necesar a fi punctat și acest aspect. Comisia apreciază că neîntemeiată solicitarea, având în vedere că, potrivit art. 596 C.proc.pen., aplicarea amnistiei și grațierii, atunci când intervin după rămânerea definitivă a hotărârii, se face de către judecătorul delegat cu executarea de la instanța de executare, iar dacă cel condamnat se află în executarea pedepsei, de către judecătorul delegat cu executarea de la instanța corespunzătoare în a cărei

circumscripție se află locul de deținere. De asemenea, potrivit art. 598 alin. 1 lit. d C.proc.pen., contestația împotriva executării hotărârii penale se poate face atunci când se invocă amnistia.

Nu în ultimul rând, amnistia postcondamnatorie poate fi necondiționată, atunci când beneficiul acordării nu este subordonat îndeplinirii vreunei condiții speciale, sau condiționată, când acordarea acesteia este dependentă de îndeplinirea anumitor condiții, cum ar fi inexistența sau repararea prejudiciului produs prin infracțiune, lipsa antecedentelor penale ale infractorului sau vârsta acestuia.

Așadar, amnistia postcondamnatorie nu produce efecte de la data intrării în vigoare a legii organice, aplicabilitatea instituției urmând a fi constatată de către judecătorul delegat cu executarea sau de instanța de executare.

Se afirmă, de către alt candidat, că între amnistia antecondamnatorie și reabilitarea judecătorească există o diferență în ceea ce privește necesitatea îndeplinirii obligațiilor civile stabilite prin hotărârea de condamnare.

Comisia consideră că diferența indicată a fost punctată corespunzător atunci când au fost prezentate deosebiri privind condițiile în care intervin, specificându-se în barem că în cazul reabilitării judecătorești este analizată conduita condamnatului, inclusiv condiția ca acesta să fi achitat despăgubirile civile la plata cărora a fost obligat.

Un candidat apreciază, în antiteză cu un alt candidat, că atât instituția amnistiei postcondamnatorii, cât și cea a reabilitării nu sunt aplicabile în cazul pronunțării unei soluții de renunțare la aplicarea pedepsei sau de amânare a aplicării pedepsei, întrucât acestea nu sunt hotărâri prin care se pronunță condamnarea persoanei, considerând justificată solicitarea de a o puncta corespunzător.

Potrivit art. 10 alin. 1 lit. h din Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului de admitere în magistratură aprobat prin Hotărârea nr. 120 din 16 iulie 2021, subiectele nu pot conține probleme controversate în doctrină sau practică, cerință ce se răsfrânge implicit și asupra baremului de corectare, motiv pentru care solicitare este neîntemeiată.

În continuare, candidatul apreciază că, în cadrul diferențelor dintre cele două instituții, în barem ar trebui să se regăsească și mențiunea că amnistia postcondamnatorie nu are efect asupra drepturilor persoanei vătămate care poate formula o acțiune separată în fața instanțelor civile, spre deosebire de reabilitarea judecătorească care prevede condiția achitării în integralitate a despăgubirilor civile. Comisia apreciază că raționamentul prezentat este viciat, întrucât ipotezele prezentate nu au în vedere un criteriu comun de diferențiere.

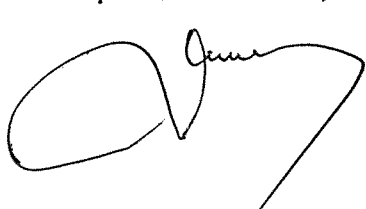
Astfel, în cadrul baremului, a fost punctată asemănarea dintre cele două instituții constând în aceea că niciuna nu produce efecte asupra drepturilor persoanelor vătămate.

De asemenea, au fost punctate cunoștințele candidaților referitoare la împrejurarea că, în cazul reabilitării judecătorești, una dintre condițiile pentru acordare este verificarea conduitei persoanei condamnate, inclusiv prin îndeplinirea obligației de a achita obligațiile civile stabilite în sarcina sa.

În final, solicită a fi punctată o ipotetică diferență dintre cele două instituții constând în aceea că amnistia postcondamnatorie poate fi condiționată sau necondiționată, în timp ce, în cazul reabilitării judecătorești, instanța de judecată analizează exclusiv condițiile strict și limitativ prevăzute de lege, neputând adăuga condiții suplimentare ca în cazul amnistiei postcondamnatorii. Candidatul se află în eroare atunci când susține că instanța de judecată este cea care stabilește criteriile acordării amnistiei postcondamnatorii condiționate, iar nu Parlamentul României, prin legea organică adoptată în acest sens.

Un alt candidat contestă modalitatea de acordare a punctajului maxim, apreciind că este nejustificat a se solicita identificarea a 12 deosebiri sau asemănări pentru a-l obține.

Comisia arată că, potrivit Regulamentului privind organizarea și desfășurarea concursului de admitere în magistratură aprobat prin Hotărârea nr. 120 din 16 iulie 2021 a Consiliului Superior al Magistraturii, competența sa este limitată la verificarea validității răspunsului indicat ca fiind corect potrivit baremului, iar nu a ponderii de defalcare a punctajului astfel acordat.



Un alt candidat consideră că există o diferență între cele două instituții din punct de vedere al căilor de atac ce pot fi formulate, întrucât hotărârea prin care se constată intervenirea amnistiei postcondamnatorii nu este supusă niciunei căi de atac.

Adițional împrejurării că ambele hotărâri sunt supuse contestației, caracterul neîntemeiat al susținerii candidatului este dat și de împrejurarea că subiectul verifică cunoștințele candidaților în materia “Drept penal”, iar nu cele din materia “Drept procesual penal”.

În ceea ce privește susținerea că ambele instituții sunt aplicabile persoanei juridice și că ambele instituții înlătură posibilitatea reținerii pluralității intermediare, Comisia apreciază că susținerile nu se raportează la un veritabil criteriu de asemănare și pe cale de consecință nu vor fi punctate. Astfel, instituțiile de drept penal se aplică persoanelor fizice și juridice, ca regulă generală, iar pluralitatea intermediară presupune comiterea unei infracțiuni după rămânerea definitivă a unei hotărâri de condamnare și până la data la care pedeapsa este executată sau considerată ca executată ceea ce implică înlătură posibilitatea incidenței reabilitării judecătorești.

Ultimul candidat a susținut că ar trebui punctate și următoarele deosebiri: respectiv că reabilitarea judecătorească, față de amnistia postcondamnatorie, se dispune la cererea condamnatului, precum și că reabilitarea judecătorească este individuală, iar amnistia postcondamnatorie este colectivă. Nici în acest caz, candidatul nu se raportează la un veritabil criteriu de diferențiere iar aspectele invocate au fost deja incluse, ca un corolar al analizei, în restul asemănarilor și deosebirilor cuprinse în barem. Astfel, a fost punctată, prin baremul publicat, necesitatea existenței unei manifestări de voință în sensul formulării unei cereri de reabilitare. Referitor la susținerea că reabilitarea judecătorească este individuală spre deosebire de amnistia postcondamnatorie care este colectivă, Comisia constată existența unei erori în raționamentul candidatului întrucât amnistia nu este colectivă, ci generală sau specială, baremul acoperind caracterul real al amnistiei postcondamnatorii și cel personal al reabilitării judecătorești.

II. Cu privire la contestațiile formulate în legătură cu Subiectul II:

Au fost formulate 7 contestații.

Contestațiile au fost respinse.

Un candidat a afirmat că se impune, în cazul numitului AA, să se rețină coautoratul la infracțiunea de furt calificat în formă continuată, prev. de art. 228 – 229 alin. (1) lit. b) și c) și alin. (2) lit. b) C.pen. cu aplic. art. 35 C.pen. (două acte materiale).

A susținut că AA, BB și CC s-au înțeles să împartă bunurile sustrase, împrejurare care justifică reținerea coautoratului.

Conform art. 46 alin. (2) C.pen., sunt coautori persoanele care săvârșesc nemijlocit aceeași faptă prevăzută de legea penală.

Așadar, pentru a se reține această formă a participației penale, pe lângă existența unei legături subiective, este necesar ca actele de executare să fie comise împreună sau în comun de către coautori în cazul infracțiunilor pentru care legea prevede o singură modalitate de realizare a laturii obiective, astfel încât toate persoanele trebuie să întreprindă activitatea infracțională interzisă prin norma penală (de exemplu, în cazul infracțiunii de furt pot fi coautori persoanele care deposedează în fapt subiectul pasiv de bunurile pe care le deține).

În concluzie, atât timp cât AA nu a întreprins acțiuni ce intră în elementul material al infracțiunii de furt calificat, acesta nu poate fi considerat coautor. Pe de altă parte, pentru a fi în prezenta coautoratului în privința inculpaților ar fi trebuit ca aceștia să fi desfășurat activități materiale concordante prin care să fi contribuit nemijlocit la săvârșirea faptei, iar acțiunile acestora să se fi aflat într-o unitate indivizibilă, ipoteză inexistentă în speță. Ca atare, comisia apreciază că această contestație este neîntemeiată.

Un alt candidat susține că fapta penală comisă la data de 21.09.2022, atunci când, în timp ce AA păzea scara blocului, BB și CC au pătruns în apartamentul persoanei vătămate YY fără însă a sustrage bunuri întrucât au fost surprinși de aceasta, nu poate fi încadrată în forma consumată a infracțiunii de furt calificat, raționament expus și de un al candidat.

În același sens, un alt candidat a afirmat că între cele două acțiuni nu există omogenitate (faptele au fost săvârșite pe timp de zi, respectiv noapte, împotriva unor persoane diferite, iar, la data de 21.09.2022, BB și CC au folosit măști).

Comisia de soluționare a contestațiilor apreciază că raționamentul juridic nu este unul corect, întrucât în cauză se impunea reținerea formei continuate, după cum în mod corect s-a reținut în barem.

Astfel, potrivit art. 35 alin. (1) C.pen., infracțiunea este continuată când o persoană săvârșește, la diferite intervale de timp, dar în realizarea aceleiași rezoluții, acțiuni sau inacțiuni care prezintă, fiecare în parte, conținutul aceleiași infracțiuni.

În enunțul subiectului, se precizează că AA le-a propus și i-a convins pe BB și pe CC să pătrundă în mai multe apartamente de bloc, de unde să sustragă bani și bunuri de valoare, astfel încât, anterior faptei din data de 21.09.2022, la data de 20.09.2022, în jurul orelor 23:00 – 24:00, au pătruns în apartamentul persoanei vătămate XX, de unde au sustras suma de 1.000 de lei, un telefon mobil și două brățări de aur, în timp ce AA păzea scara blocului.

Așadar, înaintea actului material din data de 21.09.2022, cei trei au participat la comiterea unei infracțiuni de furt calificat în formă consumată fiind îndeplinite cerințele legale pentru a reține forma continuată, respectiv unitatea de subiect activ, a laturii obiective și a laturii subiective.

Unitatea laturii obiective, în cazul infracțiunii săvârșite în formă continuată, se păstrează și atunci când unele acțiuni/inacțiuni corespund formei consumate a infracțiunii care se comite în mod continuat, iar unele acțiuni corespund formei tentate a acesteia. În acest caz, răspunderea penală pentru întreaga infracțiune săvârșită în mod continuat urmează a fi angajată la nivelul formei celei mai grave dintre cele astfel comise, așadar, ca infracțiune consumată (de pildă, în ipoteza în care se comit cinci acțiuni de sustragere, dintre care patru ca tentativă de furt, iar una ca furt consumat, se va angaja răspunderea penală a infractorului pentru comiterea, în formă continuată, a unei infracțiuni de furt consumat).

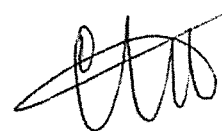
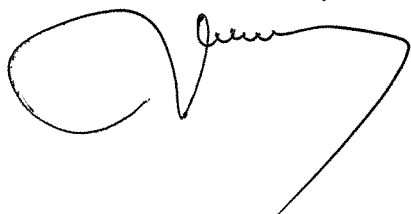
Omogenitatea juridică a conținuturilor infracțiunilor realizate nu este incompatibilă cu reținerea în cadrul infracțiunii continuate a unor forme agravate sau atenuante ale aceleiași infracțiuni. Astfel, chiar dacă o singură infracțiune de sustragere din structura infracțiunii continuate constituie furt calificat (celelalte fiind fapte de furt simplu), infracțiunea în întregul ei va fi considerată furt calificat (Tribunalul Suprem, dec. nr. 241/1971).

Pentru aceste motive contestațiile sunt neîntemeiate.

În continuare, candidatul susține că acțiunile întreprinse de AA, BB și CC la data de 28.09.2022, atunci când au împins-o pe persoana vătămată YY în interiorul apartamentului, unde numitul CC a amenințat-o cu un cuțit pentru a le remite suma 10.000 de euro, iar ulterior, pentru a o împiedica să anunțe vecinii și autoritățile, au împins-o în baie, au legat ușa de acces cu un șnur și au descărcat jumătate din sprayul paralizant în holul ce facilita accesul, se circumscriu și infracțiunii de lipsire de libertate.

Candidatul apreciază că situația în care lipsirea de libertate ar fi absorbită de infracțiunea de tâlhărie ar fi aceea în care deposedarea de suma de bani se produce fără violență, iar ulterior are loc o împiedicare a persoanei vătămate de a se deplasa. Totodată, precizează că este lipsit de relevanță că persoana vătămată a reușit să iasă din baie după aproximativ două minute. Aceleași argumente au fost invocate de alți doi candidați.

Potrivit art. 233 C.pen., tâlhăria constă în furtul săvârșit prin întrebuițarea de violențe sau amenințări ori prin punerea victimei în stare de inconștiență sau neputință de a se apăra, precum și furtul urmat de întrebuițarea unor astfel de mijloace pentru păstrarea bunului furat sau pentru înlăturarea urmelor infracțiunii ori pentru ca făptuitorul să-și asigure scăparea.



Așadar, tâlhăria este o infracțiune complexă al cărui obiect juridic principal este identic cu cel al furtului și constă în protejarea relațiilor sociale referitoare la posesia și detenția bunului, iar obiectul juridic secundar constă în relațiile sociale referitoare la viața, integritatea corporală sau libertatea persoanei.

Activitatea principală, respectiv furtul, se realizează prin luarea bunului mobil din posesia sau detenția altuia, fără consimțământul acestuia, presupunând un act de deposedare și un act de împosedere.

Activitatea secundară se poate realiza prin întrebuițarea de violențe, de amenințări, punerea victimei în stare de inconștiență sau în neputință de a se apăra. Întrebuițarea cumulativă a acestor mijloace nu schimbă caracterul unitar al infracțiunii, având relevanță numai în privința evaluării pericolului social al faptei.

Punerea victimei în neputință de a se apăra semnifică aducerea acesteia în situația de a nu putea folosi posibilitățile de apărare de care dispunea. Prin aceasta se înțelege și o acțiune de imobilizare cum este cea prezentată în subiectul de la pct. II.

Astfel, alături de violența (împingerea în interiorul apartamentului) și amenințarea cu un cuțit, comise în scopul deposedării victimei de suma de 10.000 de euro, a existat și o acțiune de a o pune în imposibilitatea de a se apăra în sensul forțării numitului YY de a intra în baie, urmată de legarea ușii de acces cu un șnur și folosirea sprayul paralizant în holul ce facilita accesul în încăpere, ce a servit *ca mijloc pentru asigurarea scăpării*.

Potrivit enunțului subiectului, acțiunea de împiedicare a persoanei vătămate de a anunța autoritățile sau vecinii, prin închiderea acesteia în baie, a fost comisă imediat după deposedarea persoanei vătămate de suma de bani existând o unitate de loc și timp a celor două acțiuni componente ale infracțiunii de tâlhărie.

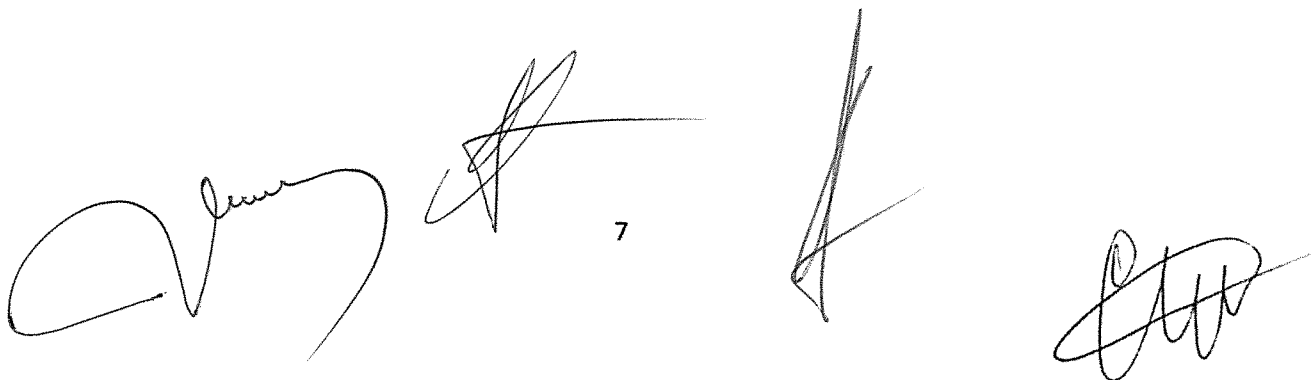
Totodată, este îndeplinită și condiția ca latura subiectivă să îmbrace forma intenției directe, cei trei urmărind ca prin exercitarea de violențe și amenințări să deposedeze victima de suma de 10.000 de euro, iar prin punerea persoanei vătămate în neputință de a se apăra să își asigure scăparea.

De asemenea, conform enunțului, perioada în care persoana vătămată a fost împiedicată să iasă din baie a fost una de scurtă durată, respectiv două minute, insuficientă pentru AA, BB și CC să părăsească scara blocului, fiind deci lipsit de temei a susține că aceasta a depășit perioada necesară atingerii scopului avut în vedere de inculpați, respectiv de a-și asigura scăparea.

Ca atare, în raport de circumstanțele enunțate în mod explicit în situația prezentată în subiectul de la pct. II, comisia reține că acțiunile întreprinse de AA, BB și CC la data de 28.09.2022 se circumscriu doar infracțiunii de tâlhărie calificată, nu și infracțiunii de lipsire de libertate în mod ilegal.

Un candidat solicită a se acorda punctajul și pentru reținerea în cazul inculpatului AA a formei de participare a complicității pe care o consideră parțial corectă. Totodată, solicită Comisiei să îi ofere informații cu privire la punctajul acordat în situația în care a fost reținută greșit forma pluralității pentru cea de-a doua faptă.

Comisia arată că, potrivit Regulamentului privind organizarea și desfășurarea concursului de admitere în magistratură aprobat prin Hotărârea nr. 120 din 16 iulie 2021 a Consiliului Superior al Magistraturii, competența sa este limitată la verificarea validității răspunsului indicat ca fiind corect potrivit baremului.



7

III. Cu privire la contestațiile formulate în legătură cu Subiectul III:

3 candidați au formulat contestații cu privire la baremul aferent acestui subiect.

Contestațiile au fost respinse.

Un candidat a susținut că ar trebui incluse în barem și punctate și următoarele asemănări/deosebiri:

- în cazul decăderii avem instituția repunerii în termen (spre exemplu, repunerea în termenul de apel, dacă acesta este formulat în termen de 10 zile de la încetarea împiedicării) iar în cazul nulității nu regăsim această instituție; Contestația este neîntemeiată. Candidatul omite faptul că repunerea în termen nu este o instituție proprie decăderii iar ultima deosebire menționată în baremul Subiectului III infirmă argumentația candidatului. Astfel, spre deosebire de nulitatea relativă care impune refacerea actului nul, în cazul decăderii, efectele se produc cu caracter definitiv, refacerea actului fiind, în principiu, imposibilă, ca urmare a expirării termenului legal, imperativ în care trebuia exercitat dreptul.

- nulitatea relativă se referă la acele cazuri, cu excepția celor prevăzute în mod expres drept nulități absolute, când printr-o încălcare a unor dispoziții se aduce o vătămare a drepturilor, vătămare care trebuie dovedită; decăderea presupune lipsa formulării sau formularea peste termenul imperativ, legal sau judecătoresc, a unui act. Și sub aspectul acestui argument, contestația este neîntemeiată, candidatul nefăcând altceva decât să enunțe cele două definiții ale instituțiilor de analizat, fără a identifica vreo diferență sau vreo asemănare. Simpla prezentare a definițiilor celor două instituții, fără a le compara și fără a extrage asemănări sau deosebiri ale acestora, nu susține admiterea contestației.

- decăderea are drept consecință nulitatea actului (art. 268, alin. (1), ultima teză), în timp ce nulitatea nu are drept consecință decăderea. Modul de redactare al acestui argument al candidatului nu face contestația admisibilă întrucât nu poate fi apt să se încadreze în vreuna din cerințele Subiectului III.

- nulitatea presupune existența unui interes procesual propriu (de exemplu, inculpatul nu ar putea invoca nelegala citare a persoanei vătămate), în timp ce decăderea poate fi invocată independent dacă interesul este propriu sau nu; Contestația este neîntemeiată pentru că în barem se regăsește punctată deosebirea din punctul de vedere al condițiilor în care operează cele două instituții (caracterul evitabil/inevitabil al acestora); spre deosebire de decădere, nulitatea relativă este condiționată de vătămare procesuală.

- nulitatea relativă se invocă în cursul ori imediat după efectuarea actului, legea prevăzând alte 3 momente relevante funcție de care nulitatea trebuie invocată; în privința decăderii, legea nu prevede aceste 3 momente distincte. Prima deosebire punctată în barem face ca și acest argument prezentat de candidat să conducă la respingerea contestației ca neîntemeiate.

- nulitatea relativă se poate acoperi când persoana interesată renunță în mod expres la invocarea acesteia, or în cazul decăderii, aceasta nu poate fi acoperită, intervenind de drept. Contestația este neîntemeiată deoarece argumentul prezentat de candidat se regăsește punctat în barem, ca deosebire dintre cele două instituții comparate.

Cel de-al doilea candidat, se folosește de calea de atac a contestației pentru a-și expune nemulțumirile cu privire la volumul de informație pe care îl presupune redactarea - conform cerințelor baremului - a unui astfel de subiect, arătând între altele că, nefiind tratat și analizat ca atare în doctrina de specialitate, subiectul este dificil de sintetizat de candidații înscriși la un asemenea concurs care nu își doresc să devină decât practicieni ai dreptului, sugerând, din acest motiv, ca pe viitor, spețele să primească un punctaj superior subiectelor de teorie.

Comisia constată că punctele de vedere expuse de candidat nu întrunesc condițiile unei contestații, fapt pentru care nu se consideră îndrituită să ofere răspunsuri punctuale la cererile acestuia.

Cel de-al treilea candidat consideră, referitor la a patra deosebire punctată în barem, că *decăderea poate privi și acte ale instanței de judecată, judecătorului de cameră preliminară și judecătorului de drepturi și libertăți, în acest sens fiind Deciziile CCR 335/2015, 276/2018 (paragraful 18), 698/2016 (paragraful 25), 702/2016 (paragraful 24), 53/2017 (paragraful 27) și decizia RIL 16/2018 în referire la consecințele nerespectării termenului prev. de art. 207 alin. 1 CPP unde se statuează ca "sanctiunea aplicabilă este decăderea organului judiciar competent din dreptul de a proceda la menținerea măsurii preventive în cauză". Or, menținerea măsurii preventive o dispune instanța de judecată și judecătorul de cameră preliminară - organe judiciare care potrivit jurisprudenței CCR și ICCJ anterior menționate sunt decăzute din dreptul de a proceda la menținerea măsurii preventive.*

Contestația este neîntemeiată.

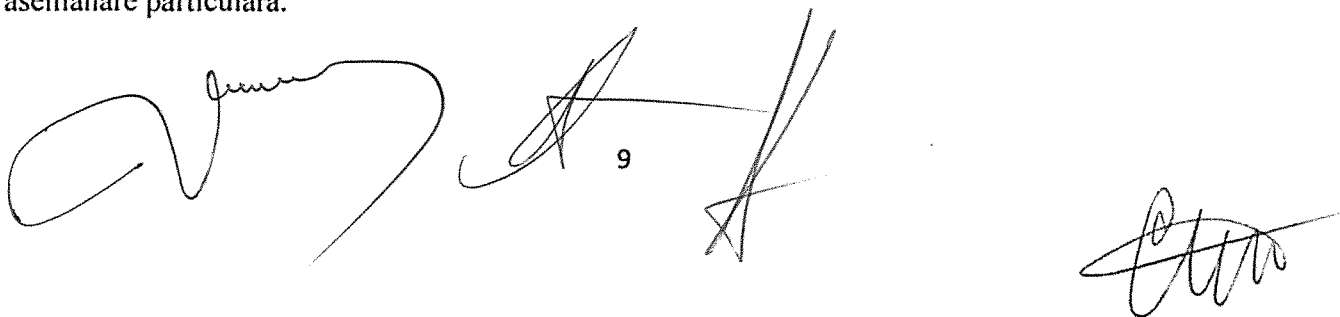
Comisia constată pe de o parte, că deciziile Curții Constituționale citate de candidat în cuprinsul contestației sunt *"decizii de respingere"*, neincluse în tematica de concurs și neindicate în bibliografie, iar pe de altă parte, se reține necunoașterea de către candidatul contestator a dispozițiilor Deciziei nr. 16/2018 a Înaltei Curți de Casație și Justiție pronunțate de Completul competent să judece recursul în interesul legii, - decizie publicată în Monitorul Oficial nr. 927 din 2 noiembrie 2018, *"decizie de admitere"* a instanței supreme, care se referă la obiectul tematicii și care a fost publicată până la data anunțării concursului la care candidatul participă.

Așadar, dispozițiile articolului 207 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală sunt interpretate și aplicate în sensul în care, nerespectarea termenului peremptoriu menționat în cuprinsul alin.1 atrage decăderea procurorului din dreptul de a formula cereri privind măsurile preventive și nulitatea actului făcut în acest sens peste termen, precum și imposibilitatea judecătorului de cameră preliminară de a verifica din oficiu legalitatea și temeinicia măsurii preventive înainte de expirarea duratei acesteia.

Același candidat consideră, referitor la a cincea deosebire punctată în barem că *atât decăderea cât și nulitatea trebuie constatate de organul judiciar, și aceasta pentru că efectele decăderii se produc prin intermediul nulității, astfel că "operarea de drept" a decăderii fără constatarea ei și fără sancționarea actului/măsurii îndeplinit/e cu nesocotirea termenului legal imperativ rămâne fără consecințe procedurale.* Analizând contestația și prin prisma acestui argument, se constată că ea este neîntemeiată.

Doar decăderea *"operează de drept"* și pentru aceasta nu este nevoie de intervenția vreunui organ judiciar, fiind irelevant faptul că decăderea rămâne fără consecințe procedurale în procesul penal, dacă persoana, - titulară a dreptului procesual - înțelege să nu mai exercite dreptul cu încălcarea termenului imperativ (ea fiind decăzută aprioric, odată cu expirarea termenului peremptoriu prevăzut de lege pentru exercitarea dreptului său procesual). Desigur, în ipoteza în care persoana alege totuși să exercite dreptul procesual cu nerespectarea termenului imperativ, decăderea va fi constatată de organul judiciar, însă doar în atare condiții. Nulitatea, în schimb, trebuie constatată și declarată întotdeauna de organul judiciar, pentru că ea se referă la un act procesual *"efectuat"* și care trebuie să fie sancționat, deci lipsit de eficiență juridică.

Același candidat consideră, referitor la ultima deosebire punctată în barem că *dispozițiile art. 280 alin. 3 CPP impun refacerea actului condiționat "când este necesar și dacă este posibil", astfel încât atât nulitatea relativă cât și decăderea produc efecte definitive în cazul imposibilității refacerii actului anulabil.* Prin urmare, deosebirea expusă la punctul 7 pornește de la o premisă fără o aplicabilitate generală și nu are caracter veritabil, astfel încât, în sensul anterior expus, este de fapt o asemănare între cele două instituții. Contestația nu este întemeiată întrucât circumstanțierea situației generale indicată în barem nu face ca o deosebire valabilă de principiu să devină o asemănare particulară.



9

IV. Cu privire la contestațiile formulate în legătură cu Subiectul IV:

11 candidați au formulat contestații cu privire la baremul aferent acestui subiect.

Contestațiile au fost respinse.

Unul dintre candidați a susținut că redeschiderea urmăririi penale nu trebuia să fie confirmată de judecătorul de cameră preliminară și că în acest caz cererea de confirmare trebuia respinsă ca inadmisibilă. Prin urmare, consideră că ar trebui punctat și acest aspect.

În primul rând, Comisia observă că în barem s-a reținut încălcarea dispozițiilor art. 335 alin. 6 C.proc.pen., cu privire la supunerea ordonanței de redeschidere a urmăririi penale confirmării judecătorului de cameră preliminară. Pe de altă parte, este de observat că cerința de la subiectul IV este de a identifica încălcări ale normelor de procedură săvârșite de organele judiciare și nu de a indica soluțiile pe care acestea ar fi trebuit să le dispună.

Același candidat a susținut că este irelevant că judecătorul de cameră preliminară a citat și persoana vătămată, întrucât în acest sens nu s-a produs nicio vătămare și că această neregularitate nu se sancționează. Nici această susținere nu poate fi reținută de comisie, întrucât cerința subiectului IV este de a se identifica încălcări ale normelor de procedură săvârșite de organele judiciare și nu încălcări pentru care intervine o sancțiune condiționată de vătămarea drepturilor părților ori ale subiecților procesuali principali.

Un alt candidat, pornind de la interpretarea per a contrario a dispozițiilor art. 335 alin. (4) și (6) C.proc.pen. și având în vedere situația prezentată în speța de la subiectul IV, a susținut că printre erorile de procedură indicate în barem ar trebui să se regăsească și aceea că, în mod greșit, prim procurorul parchetului de pe lângă Judecătoria X nu a supus confirmării judecătorului de cameră preliminară, în termen de 3 zile de la emitere, ordonanța de redeschidere a urmăririi penale din data de 05.09.2022 (prin care s-a dispus admiterea plângerii împotriva soluției de clasare și infirmarea acesteia). În argumentare s-a susținut, în esență, că în situația în care soluția de clasare este comunicată și ulterior se dispune infirmarea acestei soluții, chiar dacă survine ca urmare a admiterii plângerii împotriva soluției de clasare, este necesară redeschiderea urmăririi penale și deci comunicarea acestei ordonanțe judecătorului de camera preliminară, în vederea confirmării soluției.

Contestația este neîntemeiată, argumentarea candidatului plecând de la o premisă greșită. Într-adevăr, indiferent dacă ordonanța de redeschidere a urmăririi penale survine din oficiu [cu excepția prevăzută în dispozițiile art. 335 alin. (6) C.proc.pen.] sau ca urmare a admiterii plângerii împotriva soluției de clasare, aceasta este supusă confirmării judecătorului de cameră preliminară, așa cum rezultă fără echivoc din dispozițiile art. 335 alin. (1)-(4) C.proc.pen. Însă, în situația în care s-a dispus clasarea și judecătorul de cameră preliminară, în temeiul art. 341 C.proc.pen., admite plângerea, desființează soluția și trimite cauza procurorului în vederea completării urmăririi penale, procurorul este obligat, conform art. 335 alin. (5) C.proc.pen., să dispună redeschiderea urmăririi penale, iar ordonanța de redeschidere a urmăririi penale nu mai este supusă confirmării judecătorului de cameră preliminară. Or, din enunțul subiectului IV rezultă că, ulterior ordonanței de redeschidere a urmăririi penale emise de prim-procuror, judecătorul de cameră preliminară a admis plângerea persoanei vătămate, a desființat soluția de clasare și a trimis motivat cauza la procuror pentru a completa urmărirea penală, soluție care este obligatorie pentru organul de urmărire penală, conform art. 335 alin. (5) C.proc.pen., iar ordonanța de redeschidere a urmăririi penale nu mai este supusă confirmării judecătorului de cameră preliminară întrucât măsura a fost dispusă ca urmare a dispoziției acestuia. În acest sens se vede Victor Văduva în Codul de procedură penală, N. Volonciu și colaboratorii, Hamangiu – 2017, pag.834-835; Alexandru Boroș, Drept procesual penal, Hamangiu - 2017, pag.494; M. Udriș, Procedura penală. Partea specială, C.H. Beck-2017, pag.125.

Același candidat a susținut că, potrivit art. 58 alin. (1) C.proc.pen., organele de urmărire penală sunt datorate să își verifice competența imediat după sesizare. Or, procurorul din cadrul Parchetului de pe lângă Curtea de Apel X, sesizat ca urmare a declinării competenței, nu și-a verificat competența. Prin urmare, printre erorile din speță, indicate în barem, trebuie să se regăsească și

aceasta, respectiv greșita nerespectare a dispozițiilor art. 58 alin. 1 care impun procurorului obligația de a-și verifica competența în momentul sesizării. Raportat la dispozițiile art. 342 C.proc.pen., în barem ar trebui să se regăsească și situația erorii instanței (Curții de apel X) în constatarea competenței sale de a judeca cauza, fiind încălcate dispozițiile de competență materială și funcțională.

Un alt candidat a susținut că se impune reținerea unei noi încălcări, respectiv că parchetul de pe lângă curtea de apel a sesizat în mod greșit curtea de apel și nu judecătoria, dat fiind faptul că la data săvârșirii faptei inculpatul nu avea calitatea de avocat, iar infracțiunea de furt este de competența judecătoriei.

Un altul a susținut că Parchetul de pe lângă Curtea de Apel X, după refacerea urmăririi penale și întocmirea rechizitoriului, sesizează Curtea de Apel X, deși potrivit regulilor de competență ar fi trebuit să sesizeze Judecătoria X, făcând trimitere la dispozițiile art. 48 alin. (2) C.proc.pen. Prin urmare, solicită să fie reținută în barem și punctată greșeala Parchetului de pe lângă Curtea de Apel X de a sesiza Curtea de Apel X în loc de Judecătoria X.

Contestațiile sunt neîntemeiate întrucât, în barem, s-a punctat că greșeală împrejurarea că procurorul din cadrul Parchetului de pe lângă Judecătoria X greșit a dispus declinarea competenței în favoarea Parchetului de pe lângă Curtea de apel X, *cu încălcarea dispozițiilor art. 48 alin. (2) C.proc.pen.* Or, aceleași dispoziții privind competența [art. 48 alin. (2) C.proc.pen.] sunt încălcate, în cascadă, și de procurorul din cadrul Parchetului de pe lângă Judecătoria X, și de procurorul din cadrul Parchetului de pe lângă Curtea de apel X, precum și de judecătorul de cameră preliminară din cadrul Curții de Apel X, fiind astfel greșeli derivate, *care se punctează o singură dată*, indiferent dacă sunt identificate de candidați unul, două sau chiar toate cele trei organe judiciare care au nesocotit norma de competență și indiferent care dintre acestea este/sunt identificat/identificate. Prin această parte a subiectului s-a urmărit *verificarea cunoștințelor candidaților cu privire la competența în caz de schimbare a calității inculpatului* [art. 48 alin. (2) C.proc.pen.], așa încât punctarea acestuia se realizează o singură dată.

Prin urmare, solicitarea de a se suplimenta baremul cu încă două greșeli, punctate distinct, dar care privesc încălcarea aceleiași norme legale, nu poate fi însușită întrucât pentru verificarea aceleiași cunoștințe s-ar acorda un punctaj mai mare (chiar de trei ori mai mare, dacă un candidat indică cele trei organe judiciare care au încălcat norma) decât în cazul celorlalte și s-ar ajunge la inechități, lucru inadmisibil.

Un alt candidat a susținut că nu era obligatorie refacerea actelor de urmărire penală, după declinarea cauzei la Curții de Apel X, fiind o facultate a organului de urmărire penală în situația în care considera necesar acest fapt, conform art. 50 alin. (2) C.proc.pen., așa că refacerea tuturor actelor în situația din speță ar trebui reținută ca o nouă greșeală în barem.

Contestația este nefondată, atât timp cât dispozițiile legale, art. 50 alin. (2) C.proc.pen., permit organului judiciar fie menținerea, *dar motivat*, a probelor administrate, a actelor îndeplinite și a măsurilor dispuse de organul incompetent material sau funcțional, fie refacerea tuturor acestor acte. Astfel fiind, prin dispozițiile art. 50 alin. (2) C.proc.pen., s-a instituit o facultate a organului de urmărire penală și indiferent de opțiunea acestuia (de menținere sau de refacere a actelor), nu se poate reține o încălcare a dispozițiilor legale, așa cum este cerința în subiectul contestat.

Același candidat a susținut că, după închiderea dezbaterilor, enunțul menționează că instanța a informat inculpatul asupra datei și modalității de pronunțare a hotărârii, ceea ce este greșit, întrucât nu e suficientă și legală informarea doar a inculpatului, ci a tuturor părților, respectiv a procurorului. Solicită suplimentarea baremului și cu această încălcare.

Un alt candidat a susținut că persoana vătămată nu a fost încunoștințată despre data și modalitatea comunicării soluției.

Nici aceste susțineri nu pot fi reținute ca întemeiate față de dispozițiile art. 391 alin. (2) C.proc.pen.. Astfel, din aceste dispoziții legale rezultă că, la închiderea dezbaterilor, președintele este obligat *să informeze părțile și persoana vătămată prezente* asupra datei și modalității de pronunțare a

hotărârii. Or, se poate observa cu ușurință că procurorul nu este menționat în textul de lege, așa că susținerea candidatului în sens contrar nu are suport legal. Totodată, din enunțul subiectului IV rezultă că a fost prezent doar inculpatul [parte în sensul dispozițiilor art. 32 alin. (2) C.proc.pen.], situație în care instanța l-a informat pe acesta, respectând întocmai dispozițiile legale. Persoana vătămată nu a fost prezentă, astfel că instanța nu avea obligația de a o încunoaștința despre data și modalitatea comunicării soluției, așa cum susține candidatul contestator.

Alt candidat a susținut, în ceea ce privește încălcarea dispozițiilor privind citarea (în speță, a persoanei vătămate), că agentul procedural trebuia să înmâneze citația administratorului ori portarului [conform alin. (2) al art. 261 C.proc.pen.]. În speță se arată cu claritate că „agentul procedural nu a găsit persoana vătămată la domiciliu, nici vreun membru al familiei acesteia sau o altă persoană care să locuiască cu aceasta”. Reiese că au lipsit doar persoanele care sunt membri de familie ori locuiesc cu persoana citată, iar nu și persoanele din afara locuinței acestuia. Prin urmare, solicită modificarea baremului în sensul în care agentul procedural ar fi procedat corect, dacă ar fi dat efect alin. (2), iar nu alin. (4), și ar fi înmănat citația administratorului ori portarului.

Contestația este nefondată, întrucât din enunțul subiectului IV nu rezultă că locuința persoanei vătămate se află într-o clădire cu mai multe apartamente pentru a fi incidentă ipoteza de la alin. (2), așa cum susține candidatul. Or, contestatorul condamnat adaugă la enunțul subiectului tocmai pentru a justifica solicitarea de completare a baremului în sensul dorit de acesta.

Un alt candidat a arătat că, suplimentar față de încălcările normelor de procedură săvârșite de organele judiciare și menționate în barem, este incidentă și greșita trimitere de către procuror a cererii de recuzare către judecătorul de drepturi și libertăți. S-a susținut că, chiar dacă motivarea coincide, această încălcare a normelor de procedura este diferită de cea menționată în barem referitoare la soluționarea cererii de recuzare de către judecătorul de drepturi și libertăți fiind o măsură dispusă de un alt organ judiciar.

Contestația este nefondată întrucât candidatul solicită suplimentarea baremului cu încă o greșală derivată, în sensul dorit de acesta, în condițiile în care, în barem, s-a reținut încălcarea normelor de procedură ce reglementează procedura de soluționare a abținerii și recuzării procurorului (art. 70 C.proc.pen. în interpretarea dată de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 625/2016). Or, așa cum s-a reținut anterior, din încălcarea unei singure norme legale de mai multe organe judiciare nu se pot reține două sau mai multe greșeli punctate distinct.

Un candidat a identificat mai multe erori materiale strecurate în baremul publicat, respectiv în mod greșit s-a indicat în barem ordonanța de redeschidere din 22 iunie 2022 întrucât în speța dată este vorba despre ordonanța de redeschidere din 22 aprilie 2022; în mod greșit s-a indicat în barem încheierea judecătorului de cameră preliminară din data de 20 noiembrie 2022 întrucât este vorba despre încheierea judecătorului de camera preliminară din 20 septembrie 2022; în mod greșit s-a indicat în barem ordonanța de declinare din data de 15 decembrie 2022 întrucât în speță este vorba despre ordonanța de declinare din 15 octombrie 2022, fără însă a face vreo solicitare.

Analizând erorile materiale indicate de către candidatul contestator, comisia reține că acestea nu sunt de natură a influența în vreun fel validitatea baremului sau punctarea din acesta. De altfel, chiar contestatorul nu a făcut altceva decât să le evidențieze fără a face vreo solicitare comisiei de contestare. Fiind erori materiale evidente, fără vreo influență asupra enunțului subiectului sau asupra baremului, acestea pot fi îndreptate de comisia care a elaborat baremul.

Un alt candidat contestator a susținut că „Speța prezintă în mod abrupt doar că a fost emisă Ordonanța / 23.03.2022, de efectuare în continuare a urmăririi penale.” Solicită să se aibă în vedere art. 10 alin. (1) pct. 1 lit. e) din Hotărârea Plen CSM 120/2021 care arată că subiectele trebuie: - Sa fie formulate în așa fel încât tratarea subiectelor să angajeze cât mai multe posibilități de analiză, de sinteză și de generalizare din partea candidaților; - Sa pună accent în notarea lucrărilor pe motivarea soluțiilor alese de candidat. Totodată, solicită să se aibă în vedere că a doua deficiență se regăsește în două rânduri în cadrul lucrării „Drept penal si drept procesual penal. Spete pentru admiterea la

Magistratura si INM"- Luminița Criștiu-Ninu s.a., ed. II, în cadrul spetelor B, la Barem test III (pag. 193) și la Barem test VI (pag. 206), ca prime deficiențe învederate.

Comisia reține că se invocă de către contestator o dispoziție dintr-o hotărâre a CSM și că o anumită încălcare a dispozițiilor legale se regăsește în două rânduri în cadrul unei lucrări de spețe pentru admiterea la Magistratura si INM, *fără însă a preciza care este scopul invocării acestora și care este solicitarea candidatului către comisia de contestații*. Comisia, din oficiu, nu identifică nicio încălcare a dispozițiilor Hotărârea Plen CSM 120/2021 invocate de candidat. Totodată, împrejurarea că o anumită încălcare a normelor procedurale se regăsește într-o lucrare de spețe publicată în vederea pregătirii candidaților pentru admiterea la magistratură ori INM nu afectează în niciun fel validitatea subiectului.

Același candidat contestator a mai susținut că, în mod greșit, nu au fost reținute două deficiențe: 1.- inexistența unui act de sesizare a organelor de urmărire penală, conform art. 288 C.proc.pen.; 2.- faptul că urmărirea penală nu a fost începută inițial în rem, conform art. 305 alin. (1) și (3) C.proc.pen.

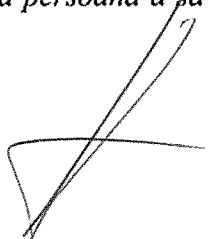
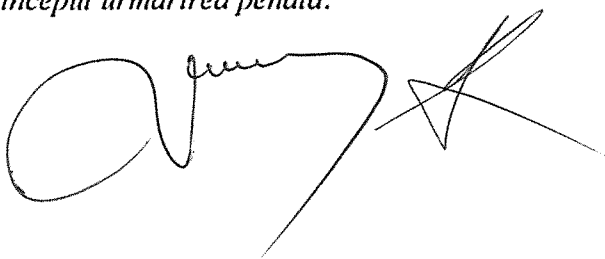
Un alt candidat a susținut că în speță nu a fost începută urmărirea penală în rem și nu a fost extinsă urmărirea penală în personam față de fratele geamăn al suspectului. De asemenea, ordonanța de efectuare a urmăririi penale nu a fost confirmată de procuror. După punerea în mișcare a acțiunii penale nu a fost audiat inculpatul, în speță arătându-se că doar i-au fost comunicate drepturile, obligațiile etc.

Cât privește susținerea primului candidat că, în mod greșit, nu au fost reținute și alte două deficiențe indicate în mod expres, precum și susținerea celui de-al doilea candidat că nu a fost începută urmărirea penală în rem, că ordonanța de efectuare a urmăririi penale nu a fost confirmată de procuror și că nu a fost extinsă urmărirea penală în personam față de fratele geamăn al suspectului, comisia constată că acestea sunt nefondate, candidații adăugând în mod nepermis la enunțul subiectului.

Astfel, subiectul IV a fost conceput să verifice cunoștințele candidaților cu privire la normele procesual penale ce reglementează procesul penal *după momentul efectuării în continuare a urmăririi penale față de A*. Acest aspect rezultă fără dubiu din expunerea de început a subiectului și din menționarea expresă a împrejurării că „Emiterea ordonanței de efectuare în continuare a urmăririi penale, aducerea la cunoștință a calității de suspect, a faptei și a încadrării juridice, precum și a drepturilor și obligațiilor rezultate din această calitate, precum și audierea în această calitate s-au realizat cu respectarea tuturor dispozițiilor legale”

Or, nu se poate vorbi de existența unui dosar penal (dosarul nr. xxx/P/2022 aflat pe rolul Parchetului de pe lângă Judecătoria X) fără o sesizare legală, prin unul dintre modurile de sesizare reglementate de lege (art. 288 C.proc.pen.). De asemenea, nu se poate vorbi de emiterea ordonanței de efectuare în continuare a urmăririi penale cu respectarea tuturor dispozițiilor legale fără începerea urmăririi penale în rem, în conformitate cu dispozițiile art. 305 alin. (3) C.proc.pen. și fără ca măsura dispusă de organul de cercetare penală să fie confirmată de procurorul care supraveghează urmărirea penală, conform art. 305 alin. (3) teza a II-a C.proc.pen.

Cât privește susținerea că nu a fost extinsă urmărirea penală în personam față de fratele geamăn al suspectului, comisia reține că niciunde în enunțul subiectului nu se face referire la fratele geamăn al suspectului, cu excepția argumentului pentru care a fost dispusă soluția de clasare. Însă, așa cum rezultă din enunț, această soluție a fost infirmată de prim-procuror, care a apreciat că „nu a existat împrejurarea pe care s-a întemeiat clasarea și că procurorul care a supravegheat urmărirea penală a apreciat în mod greșit probele (a stabilit o situație de fapt care nu corespunde adevărului)”, soluție confirmată și de judecătorul de cameră preliminară. Or, în conformitate cu dispozițiile art. 305 alin. (3) C.proc.pen., urmărirea se efectuează în continuare față de o persoană atunci când *există probe din care rezultă bănuiala rezonabilă că o anumită persoană a săvârșit fapta pentru care s-a început urmărirea penală*.



Susținerea că inculpatul nu a fost audiat după punerea în mișcare a acțiunii penale, denotă o lecturare superficială a enunțului subiectului de către candidat, întrucât în acesta s-a menționat în mod expres că „(...) drepturile și obligațiile procesuale fiindu-i aduse la cunoștință anterior audierii sale, în prezența unui avocat ales, (...)”.

Un candidat a susținut că baremul ar trebui completat și cu altă încălcare a normelor legale de către organelor judiciare, respectiv că persoana vătămată nu a fost citată la dezbateri.

Un alt candidat a susținut că, printre încălcările normelor de procedură săvârșite de organele judiciare, ar trebui menționată și încălcarea prevederilor art. 353 alin. (3) C.proc.pen, în care se menționează obligativitatea citării persoanei vătămate, la primul termen, cu mențiunea că se poate constitui parte civilă până la începerea cercetării judecătorești.

Ambele contestații sunt neîntemeiate, atât timp cât în barem a fost deja reținută greșita apreciere a instanței cu privire la îndeplinirea legală a procedurii de citare a persoanei vătămate pentru primul termen de judecată.

Astfel, din enunțul subiectului IV rezultă că pentru primul termen de judecată a fost citată persoana vătămată, însă procedura de citare nu a fost legal îndeplinită. Cum primul termen a coincis cu termenul de dezbateri (din enunț rezultând că la același termen inculpatul a arătat că este de acord cu judecarea cauzei în procedură simplificată, cerere încuviințată de instanță și nemaifiind alte cereri s-a acordat cuvântul în dezbateri), nu mai era necesară o nouă citare a persoanei vătămate pentru dezbateri, așa cum susține unul dintre candidați, iar nelegala citare a persoanei vătămate pentru primul termen de judecată s-a reținut ca o încălcare a normelor de procedură de către instanța de judecată în baremul inițial.

De asemenea, nu se poate reține ca o încălcare distinctă de cea vizând nelegala citare a persoanei vătămate pentru primul termen de judecată reținută în baremul inițial, încălcarea prevederilor art. 353 alin. (3) C.proc.pen, în care se menționează obligativitatea citării persoanei vătămate, la primul termen, cu mențiunea că se poate constitui parte civilă până la începerea cercetării judecătorești, așa cum solicită cel de-al doilea candidat. Aceasta vizează tot citarea persoanei vătămate pentru primul termen de judecată, ori încălcarea normei privind citarea persoanei vătămate la primul termen de judecată a fost reținută și punctată în baremul inițial.

Comisia de soluționare a contestațiilor la barem:

